

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἐρώντος βλέπει πᾶν
ὅ,τι οἱ ἄλλοι δὲν βλέπουν.

Ὁ ἔρως εἶναι ἐγωϊσμός εἰς δύο ἐμφω
εύων καρδίας.

A. Dumas (fils).

Ὡ ἡδονὴ τοῦ ἔρωτος! ὅστις σὲ ἠσθάνθη
ἀδυνατεῖ νὰ σὲ περιγράψῃ, ὅστις δὲν σὲ
ἐγνώρισεν ἀδυνατεῖ νὰ σὲ ἐννοήσῃ. Σπα-
νίως σὲ ἐννοοῦσι, ποτὲ δὲν περιγράφεται.

Ἰω. Καμ.

Ἡ καρδιά τῆς τρυφερᾶς καὶ ἐρώτης γυ-
ναικὸς εἶναι χρυσοῦς βωμὸς, ἐφ' οὗ πολλά-
κις λατρεύεται εἰδωλὸν ἐξ ἀργίλου.

Paulin Limayrac.

Ὅπως συνθέσῃ τις καλῶς μίαν ἐρωτικὴν
ἐπιστολὴν, πρέπει νὰ ἀρχίσῃ χωρὶς νὰ γνω-
ρίζῃ τί θὰ γράψῃ, καὶ ὅταν παύσῃ γρά-
φων, νὰ ἀγνοῇ τί ἔγραψε.

Ἀνώνυμον.

Ὅταν δύναται τις νὰ διακρίνῃ πόσον ἀ-
γαπᾷ, πολὺ ἀσθενὴς εἶναι ὁ ἔρως του.

Pétrarque.

Ἐν γένει, καὶ αἱ γυναῖκες καλῶς τὸ γνω-
ρίζουσι, πᾶς ὁ ὁμιλῶν εὐφυῶς περὶ ἔρωτος
μετρίως ἀγαπᾷ.

George Sand.

Ἡ γυνὴ ἣν ἀγαπᾷ τις μᾶλλον, εἶναι ἐ-
κείνη πρὸς ἣν ὀλιγώτερον τὸ λέγει.

Beauchêne.

Ὁ ἔρως εἶναι τὸ ἐγωϊστικώτερον τῶν αἰ-
σθημάτων καὶ τὸ ἥττον ἐλευθέριον· οὐδὲν
παραχωρεῖ.

Ἰω. Καμ.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΝ ΑΝΔΡΩ.

Μεταβὰς πρό τινων ἐτῶν εἰς Ἄνδρον,
ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων περιέργων ἐθίμων, ἡ
ἐορτὴ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους διὰ τὴν ἀπλο-

τητα καὶ χάριν αὐτῆς ἐνεχάραξε βαθεῖας
ἐντυπώσεις εἰς τὴν μνήμην μου.

Τὸ ἑσπέρας τῆς παραμονῆς τῆς ἐορτῆς
ταύτης ἐξέρχονται εἰς ἕκαστον χωρίον τὰ
λεγόμενα Κάλανδα· εἶνε δὲ ταῦτα ὁμάς τις
ἀνθρώπων, διαφόρου ἡλικίας, οἵτινες προ-
πορευομένων τῶν ἐγγχωρίων μουσικῶν ὀργά-
νων, τῆς τιτύρας καὶ τοῦ μονοτόνου τυμ-
πάνου, εἰσέρχονται εἰς ὅλας τὰς οἰκίας τοῦ
χωρίου ψάλλοντες τὸ γνωστὸν α' Αἰς Βασί-
λης ἔρχεται.· Εἴθισται δὲ νὰ λαμβάνωσι
παρ' ἐκάστης οἰκίας, ὡς δῶρον, ὄρνιθας ἢ
νῆσσας ἢ οἶνον, ἐνίοτε δὲ καὶ χρήματα. Ἐ-
πισκεφθέντες δὲ οὕτω πάσας τὰς οἰκίας
τοῦ χωρίου, καθιστῶσιν ἓνα φύλακα τῶν
δώρων, ὅστις θὰ εἶνε καὶ ὁ συμποσίαρχος
εἰς τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον κάμνουν τὴν ἡμέ-
ραν τῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων, καὶ τέλος
ἡ βαθεῖα νύξ μετὰ τοῦ ὕπνου διαδέχεται
τὸν θόρυβον καὶ τὴν κίνησιν τῶν κατοίκων.

Ἄμα δὲ τῇ ἐπαύριον ἡγήσῃ ἡ εὐσεβὴς
φωνὴ τοῦ κώδωνος, τότε πάντες παῖδοι
καὶ ἐνδεδυμένοι τὴν καθαρὰν ἀγροτικὴν στο-
λὴν τῆς ἐορτῆς φέρουσι τὰ βήματα εἰς τὴν
ἐκκλησίαν. Ἀφοῦ δὲ εὐσεβῶς παραμείνωσι
μέχρι τέλους τῆς λειτουργίας συναθροίζον-
ται ἔπειτα ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ναοῦ, ὅπου εἰς
ἐξ αὐτῶν διαμοιράζει τοὺς ἄρτους. Μετὰ
ταῦτα, προπορευομένου τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ
ῥωμαλαιοτέρου τῶν ἱερωτῶν φέροντος ὀγ-
κῶδη λίθον ἐπ' ὤμων, σύμπαντες ἐπισκέ-
πτονται ἐκάστην τοῦ χωρίου οἰκίαν. Ἐκεῖ
αἱ γυναῖκες ἴστανται χαρμόσυνοι ἐπὶ τοῦ
κατωφλίου τῆς θύρας ἐνδεδυμένοι νεόρρη-
πτον ἔνδυμα. Πρῶτον λοιπὸν εἰσέρχεται ὁ
ἱερεὺς καὶ εὐχεταὶ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ
εὐπραγίας τοῦ οἴκου, κατόπιν δὲ εἰσδύει
μετὰ τοῦ ἄλλου πλήθους καὶ ὁ φέρων τὸν
λίθον, τὸν ὁποῖον ἀφοῦ ρίψῃ χαμαὶ (εὐτυχῶς
δὲ τὸ ἔδαφος εἶνε γῆινον), μετὰ βροντώδους
φωνῆς εὐχεταὶ, νὰ γείνη τόση μέταξα ἐν
τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ, ὅσον τὸ βάρος τοῦ λίθου,
καὶ συγχρόνως, διὰ νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν γενι-
κὴν παιδρότητα, (ὅπου ὁμῶς ἔχει μεγάλαν
οἰκειότητα πρὸς τὴν οἰκίαν), ἐκφέρει καὶ
τινὲς λέξεις, αἵτινες τὰς μὲν γυναῖκας καὶ
τοὺς αἰδημονεστέρους τῶν ἀνδρῶν κάμνουν
νὰ ἐρυθριῶσι, τοὺς δὲ ἄλλους νὰ καγχά-
ζωσι μὲ ἀσβεστον γέλωτα. Ἐπειτα ἡ οἰκο-

δέσποινα ὁδηγεῖ τὸν ἱερέα εἰς τὴν τράπεζαν, ἥτις εἶνε ἐμπλεῶς ἐκ τεμαχίων κολλυρῶν, καὶ μιᾶς ὀλοκλήρου, ἐξ ἰσχάδων, ἀλλάντων, καὶ ἑκ τινος ἐγχωρίου γλυκύσματος ἐκ μέλιτος καὶ καρυδίων τεθειμένων ἐπὶ φύλλων χλωρῶν λεμονέας. Καὶ ὁ μὲν ἱερεὺς λαμβάνει τὸ σῶον κολλύριον, ὁπερ θέτει ἐντὸς εὐρέως μανδυλίου καὶ φύλλου λεμονέας, οἱ δὲ ἄλλοι, ὅτι ἐπιθυμήσει ὁ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀκόρεστος λάρυγξ των· διὸ καὶ βλέπει τις ἄλλους μὲν τρωγαλίζοντας τεμάχια κολλυρῶν, ἄλλους δὲ καταβροχθίζοντας ἀπαλὰς ἰσχάδας, καὶ ἄλλους (τοὺς ἐγκρατεστέρους) ἐναποταμιεύοντας αὐτὰ ἐντὸς τοῦ μανδυλίου των.

Κατόπιν ἡ θυγάτηρ τῆς οἰκογενείας, ἥ, ἐν ἐλλείψει ταύτης, αὐτὴ ἡ οἰκοδέσποινα, περιέρχεται μὲ λάγηνον εἰς τὰς χεῖρας καὶ μὲ ποτήριον οἰνοχοῦσα εἰς πάντας ἀφρόεντα οἶνον, καὶ τέλος ἐπιθέντες πάλιν τὸν λίθον ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου ἀχθοφόρου, καὶ εὐχηθέντες τὴν οἰκογένειαν, ἀπέρχονται εἰς ἄλλην οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν πράττουσι τὰ αὐτὰ, καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρι οὗ διέλθωσι πάσας τὰς οἰκίας τοῦ χωρίου κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε τάξιν.

Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι εἰσέρχονται ὕστερον εἰς τὸν οἶκόν των, οἱ πλεῖστοι τοῦλάχιστον, ὅχι καθὼς ἐξῆλθον, ἀλλὰ μὲ τὰς παρειὰς πλέον ῥοδοκοκκίνους καὶ μὲ τοὺς ὀρθαλμοὺς σπινθηρίζοντας ἐκ τοῦ οἴνου. Τὴν δ' ἐπαύριον, ἕκαστος νήφων καὶ σκυθρωπὸς ἀπέρχεται εἰς τὸ ἔργον του, μέχρι τῆς ἐπομένης ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων, ὅτε ἐντὸς τῆς αὐλῆς τῆς ἐκκλησίας γίνεται κοινὴ ἐστίασις.

Τοιαύτη εἶνε ἡ ἀφελὴς αὕτη ἑορτὴ, τὴν ὁποίαν τὸ πλῆθος τῶν ἐπεισοδίων, ἅτινα τὸ στενὸν τοῦ χώρου μᾶς διατάσσει ν' ἀποκλείσωμεν τῆς παρούσης διηγήσεως, καθιστᾷ ἔτι χαριστέραν.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΗΑΙΑΡΑΚΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

* *

Ἐσπέραν τινὰ τρεῖς φίλοι, ὠμίλουν περὶ μευσικῆς ἐν τινὶ καφενείᾳ. — Ἐγὼ, ἔλεγεν

ὁ εἷς, ἔχω μὲν ἰσχυρὰν φωνήν, ἀλλὰ στεροῦμαι λεπτῆς ἀκοῆς. — Ὡ! ἐγὼ, ὑπέλαβεν ὁ δεύτερος, ἔχω καλὰ αὐτία, ἀλλὰ μοὶ λείπει ἡ φωνή. — Τότε λοιπὸν εἶπεν ὁ τρίτος, σιωπῶν τρίτος φίλος, ἀφοῦ ὁ εἷς ἔχει τὴν φωνὴν καὶ ὁ ἄλλος τὰ ὦτα, ἀποτελεῖτε οἱ δύο ἀξιόλογον ὄνον.

* *

— Σταθῆτε ἀπὸ τὸ φῶς, ἔλεγε νεανίς τις ἀναγινώσκουσα, εἰς τὸν ἔμπροσθεν τοῦ παραθύρου ἰστάμενον ἐραστήν της, μοὶ κάμνετε σκιάν καὶ μ' ἐμποδίζετε ν' ἀναγνώσω. Ὁ νέος χαριεντιζόμενος ἐσκίασεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἀναγινώσκουσαν. — Οὐφ! εἴθε ἀνυπόφορος! ἀποσυρθῆτε σᾶς λέγω, ἐπανάλαβεν αὕτη.

Ἐν τῷ μεταξύ εἰσῆλθεν ἡ μήτηρ τῆς νεάνιδος.

— Τί τρέχει καὶ φωνάζετε; ἠρώτησεν.

— Ὡ! τίποτε ἀπήντησεν ὁ εὐφυὴς νεανίας, ἡ κυρία θυγάτηρ σας ἀγαπᾷ νὰ ἐρίζῃ πάντοτε περὶ ὄνου σκιᾶς.

* *

Διδάμιον λέγοντες ἐννοοῦμεν πάντες τὴν Ἰψηλὴν Πύλιν. Ὀλίγοι ὁμῶς γνωρίζουσιν ἔτι καὶ τὴν παραγωγὴν τῆς λέξεως. Ἡ λέξις Διδάμιον εἶναι περσικὴ καὶ εἶναι τὸ πληθυντικὸν τοῦ Ἰτζίν, ὃ ἐστὶ δαιμόνιον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Σουλτάνοι κατ' ἔθος ἠκροῶντο τοὺς προσερχομένους ἔσωθεν καφασωτοῦ, ὁ ὄχλος ἐδόξαζεν ὅτι αἱ ἀπαντήσεις ἐδίδοντο ὑπὸ ἀοράτων Διδάμι; ἦτοι δαιμονίων. Ἐκτοτε τὰ καφασωτὰ κατηργήθησαν ἐν ταῖς ἐπισήμοις ἀκροάσεσιν τοῦ Σουλτάνου, ἀλλ' ἡ λέξις διетηρήθη.

* *

Οἱ Ὀθωμανοὶ ἔχουσιν εὐφρεστάτην τινὰ ἀλληγορίαν ὅπως παραστήσωσι τὸ εὐμετάβολον τῆς τύχης. Ἡ Τύχη, λέγουσιν, εἶναι γυνὴ ἥτις, ἀντὶ δύο ὀφθαλμῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἔχει ἕνα μόνον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς. Στερηθεῖσα πρὸ πολλοῦ τοῦ μονογενοῦς τέκνου της διατρέχει τὴν ὑψήλιον πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ. Ἀπαντῶσα ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων λαμβάνει αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ τὸν αἶρει ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της, ὅπως τὸν ἐξετάσῃ διὰ τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὀφθαλμοῦ αὐτῆς· μὴ ἀναγνώριζουσα δὲ ἐν αὐτῷ τὸ τέκνον της, τὸν